

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทย เป็นสมบัติทางวัฒนธรรม ที่ก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็น เครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และยังเป็นเครื่องมือ ในการแสวงหาความรู้ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด วิเคราะห์วิจารณ์และสร้างสรรค์งานที่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทาง วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นอกจากนี้ยังเป็นสื่อที่แสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ด้านวัฒนธรรม ประเพณี ชีวิตทัศน์ โลกทัศน์และสุนทรียภาพ โดยบันทึกไว้เป็นวรรณคดีและวรรณกรรมอันล้ำค่า ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรค่าแก่การเรียนรู้ เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทย ตลอดไป (กรมวิชาการ, 2544 ข, หน้า 1) สอดคล้องกับจุดหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ข้อ 8 ที่กำหนดให้ผู้เรียนมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภาษาไทย ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี กีฬา ภูมิปัญญาไทย ทรัพยากรธรรมชาติและพัฒนาสิ่งแวดล้อม (กรมวิชาการ, 2545 ค, หน้า 8)

การสอนภาษาไทยในปัจจุบันได้เปลี่ยนแนวคิดไปจากเดิม โดยไม่เน้นการอ่านออก เขียนได้เพียงอย่างเดียว แต่มีความมุ่งหวังให้นักเรียนได้นำความรู้ ความสามารถไปใช้ให้เกิด ประโยชน์ได้จริงในชีวิตประจำวัน สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพและใช้เป็นเครื่องมือ ในการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546, หน้า 21) ดังพระราชดำรัส สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา เนื่องในวันภาษาไทยแห่งชาติ ประจำปี 2549 ความตอนหนึ่ง ดังนี้

การเรียนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาเป็นการเรียนขั้นต้นเพื่อวางรากฐานการศึกษา ไม่เฉพาะด้านความรู้ภาษาไทยแต่เป็นรากฐานความรู้วิชาอื่นๆเป็นรากฐานความคิด การรับ คุณธรรม จริยธรรม การรู้จักระเบียบวินัย และกฎเกณฑ์ของสังคม ตลอดจนการปลูกฝัง วัฒนธรรมไทยด้วย สำหรับคนไทยภาษาไทยจึงเป็นภาษาที่มีความสำคัญมากที่สุด การเรียน ระดับประถมศึกษาหากเรียนได้ถูกต้องแม่นยำแล้วผู้เรียนจะสามารถยึดถือเป็นหลักได้ ตลอดไปทำให้ใช้ภาษาไทยถูกต้องในการอ่านการเขียน และการใช้ตามบริบทของสังคม (สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ, 2550, กันยายน 5)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 22 ได้บัญญัติว่าการจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และ พัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้

ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ และมาตราที่ 24 การจัดกระบวนการเรียนรู้ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ผูกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ เศรษฐสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ปัญหา จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่องรวมทั้งปลูกฝังคุณธรรมและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (กรมวิชาการ, 2545 ก, หน้า 101)

จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนที่ผ่านมา พบว่าอยู่ในระดับต่ำ และไม่น่าพึงพอใจ นักเรียนส่วนใหญ่ไม่สนใจการเรียนรู้วิชาภาษาไทย และเห็นเป็นวิชาที่น่าเบื่อหน่าย เป็นผลให้นักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการใช้พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ การใช้คำ นักเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 บางคนยังอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้นับว่าเป็นปัญหาอย่างมาก (กรมวิชาการ, 2545 ข, หน้า 2) จากปัญหานี้ จิรธาดา ก้าวพิสมัย (2545, หน้า 3) และวิภาวี แป้นเรือง (2546, หน้า 3) มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าความล้มเหลวในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ส่วนใหญ่เกิดจากสภาพการเรียนการสอนไม่เหมาะสมกับสภาพสังคม ทำให้นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่าย ครูบางคนสอนภาษาไทยโดยการเน้นเนื้อหา สอนให้นักเรียนจำ บางคนสอนโดยเน้นกระบวนการ แต่วัดความรู้ความจำ และแม้ว่าครูส่วนใหญ่ได้ใช้กระบวนการเรียนภาษา และกระบวนการกลุ่มในระดับมากที่สุดแล้วการเรียนการสอนก็ยังไม่ประสบความสำเร็จ จากรายงานการประเมินคุณภาพนักเรียนระดับประถมศึกษาของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสิงห์บุรีระดับประเทศ ปีการศึกษา 2549 ช่วงชั้นที่ 2 ปรากฏว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดโบสถ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสิงห์บุรี มีผลการประเมินกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับจังหวัดเฉลี่ยร้อยละ 54.31 ซึ่งต่ำกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ร้อยละ 60 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสิงห์บุรี, 2549, หน้า 13)

จากการวิเคราะห์สาเหตุที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำ พบว่าสาเหตุอย่างหนึ่งสืบเนื่องจากวิธีสอนของครู ดังนั้น ครูผู้สอนจึงต้องพัฒนาตนเองโดยค้นคว้าหาความรู้เรื่องการสอนการผลิตสื่อและใช้สื่อ เพื่อทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ และหลักการของหลักสูตรตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 หมวดที่ 4 แนวทางการจัดการศึกษา มาตราที่ 24 เน้นการจัดเนื้อหาสาระ และกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัด มีการฝึกทักษะ กระบวนการคิด การประยุกต์ความรู้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ และเน้นการจัดกิจกรรมให้นักเรียน เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่าน ใฝ่รู้ โดยจัดสภาพแวดล้อม สื่อการสอน เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับรายงานการวิจัยของอรุณศรี แสงแก้ว (2530, หน้า 37) และขวัญหทัย สม์ครุณ (2541, หน้า 102) ซึ่งสรุปได้สอดคล้องกันว่า การที่ครูเข้าใจวิธีการสอน และทราบปัญหาที่แท้จริง จะทำให้ครูสามารถนำวิธีการสอนมาปรับปรุงการเรียนการสอนให้

ได้ผลดียิ่งขึ้น ซึ่งวิธีการแก้ไขที่สำคัญที่สุดคือ วิธีการสอนของครู ครูต้องมีเทคนิควิธีการสอน หลากหลาย และรู้จักเลือกใช้อย่างเหมาะสม

จากการศึกษาวิธีการสอนแบบต่างๆจากงานวิจัยหลายๆ วิธี และพบว่าวิธีหนึ่งที่ให้ผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมดีขึ้นคือการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) โดยสลาบิน (Slavin, 1983, pp. 145-148) ได้พบว่า นักเรียนที่เรียน แบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยครูสอนตามหลักสูตรร้อยละ 63 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ แชปแมน (Chapman, 1991, pp. 49-51) ฟอนเตนอต (Fontanot, 1995, p. 86A) และฮอลิเดย์ (Holliday, 1996, p. 87A) ที่ว่าการเรียนแบบร่วมมือ เป็นยุทธวิธีที่ช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นนอกจากนั้นยังช่วยส่งเสริมด้านเจตคติ ความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติ และการยอมรับนับถือตนเองอีกด้วย

การเรียนแบบร่วมมือมีหลายวิธี วิธีหนึ่งที่เป็นที่ยอมรับคือการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (STAD: Student Teams - Achievement Divisions) ของสลาบิน (Slavin, 1995, p. 6) วิธีการนี้เป็นการเรียนที่ครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนแตกต่างกันมาทำงาน ร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย โดยมีเป้าหมายของกลุ่มร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในภาระงานที่ แต่ละคนได้รับมอบหมายเพื่อความสำเร็จของกลุ่ม ซึ่งเป็นการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้นักเรียนได้มีความรับผิดชอบ รู้จักคิด รู้จักทำ รู้จักแก้ปัญหาร่วมกันเพื่อให้ตนเองและกลุ่ม ประสบความสำเร็จ วิธีการนี้นอกจากจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น แล้วยังเป็น ประโยชน์ในด้านสังคม ซึ่งจะทำให้ให้นักเรียนได้เรียนรู้การปรับตัวให้เข้ากับกลุ่ม มีมนุษยสัมพันธ์ ที่ดีต่อเพื่อน อันจะทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างสนุกสนาน ไม่น่าเบื่อ นักเรียนจะเป็นผู้ ดำเนินกิจกรรมเอง โดยมีครูคอยให้คำแนะนำหรือให้คำปรึกษาเท่านั้นดังนั้นการเรียนวิธีนี้ นักเรียนจะมีบทบาทมากขึ้น และช่วยแก้ไขระบบการศึกษาในปัจจุบันที่ยังเป็นระบบของการ แข่งขัน ไม่มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างนักเรียน ฉะนั้นความร่วมมือของกลุ่ม อันเกิดจาก การเรียนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมีการประสานงานและคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือซึ่งกันและ กันจะช่วยลดบรรยากาศของการเรียนที่มีลักษณะการแข่งขันลงได้ ทำให้เกิดความอบอุ่น เป็นกันเอง และทำงานโดยปราศจากความวิตกกังวล ก่อให้เกิดบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียน ซึ่งจะส่งผลให้ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น (วาสนา ไครวัฒน์ชงไชย, 2543, หน้า 2) สอดคล้องกับ ผลการวิจัยของอคุติช คิตรีมย์ (2548, บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียน แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค STAD กับวิธีสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนแบบ ร่วมมือโดยใช้เทคนิค STAD มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธี สอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้นิโคลส์ (Nichols, 1994, p. 66) ได้ศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือโดย ใช้เทคนิค STAD มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความกระตือรือร้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

คอนปลายที่เรียนวิชาเรขาคณิต ที่ได้รับการสุ่ม 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD และอีกกลุ่มที่เรียนแบบปกติโดยการบรรยาย ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนแบบปกติโดยการบรรยาย

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นชี้ให้เห็นว่าการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นวิธีหนึ่งของการเรียนที่ให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนสูงเป็นเทคนิคการสอนที่สามารถนำมาใช้ในการเรียนได้ผลดีวิธีหนึ่งและจากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ที่ได้ผลทางการเรียนเท่าที่ผ่านมาเป็นการศึกษาวิชาอื่น ส่วนในวิชาภาษาไทยพบน้อยมาก โดยเฉพาะหลักการใช้ภาษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิค STAD กับการสอนแบบปกติ ซึ่งผลของการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องคำและหน้าที่ของคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิค STAD กับการสอนแบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยเรื่องคำและหน้าที่ของคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิค STAD กับการสอนแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียนเรื่องคำและหน้าที่ของคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิค STAD

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการนำวิธีการสอนโดยใช้เทคนิค STAD มาใช้ในการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งผลของการศึกษาคั้งนี้จะเกิดประโยชน์ดังนี้

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค STAD ได้เรียนรู้และปฏิบัติงานมีการแก้ปัญหาพร้อมกันอย่างมีความสุข ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องคำและหน้าที่ของคำสูงขึ้น
2. ได้เทคนิคการสอนที่สามารถช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทยเรื่องคำและหน้าที่ของคำ
3. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิค STAD สำหรับจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องอื่นๆ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (experimental research) มีขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดโบสถ์ อำเภออินทร์บุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสิงห์บุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 3 ห้องเรียน รวมนักเรียน 114 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดโบสถ์ อำเภออินทร์บุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสิงห์บุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 ซึ่งได้มาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) โดยการจับสลากจำนวน 2 ห้องเรียน ได้นักเรียนห้องเรียนละ 38 คน รวมทั้งหมด 76 คนจึงจับสลากอีกครั้งได้กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยให้กลุ่มทดลองสอนโดยใช้เทคนิค STAD และกลุ่มควบคุม ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

2. เพื่อหา การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย เรื่องคำและหน้าที่ของคำประกอบด้วย คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน และคำอุทาน

3. ระยะเวลาในการทดลอง ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 ใช้เวลาทดลองกลุ่มละ 14 ชั่วโมง เป็นเวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง สัปดาห์ที่ 4 สอน 2 ชั่วโมง

4. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษาประกอบด้วย

4.1 ตัวแปรต้น คือ วิธีสอนซึ่งมี 2 วิธี ได้แก่

4.1.1 การสอนโดยใช้เทคนิค STAD

4.1.2 การสอนแบบปกติ

4.2 ตัวแปรตามได้แก่

4.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.2.2 เจตคติต่อการเรียนภาษาไทย

5. ขอบข่ายเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย เรื่องคำและหน้าที่ของคำ ประกอบด้วย คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน และคำอุทาน จากหนังสือเรียนภาษาไทยชุดภาษาเพื่อชีวิต ภาษาพาที หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่องชีวิตที่ผูกพัน และหน่วยที่ 9 เรื่องสนุกสนานกับการเล่น

นิยามศัพท์เฉพาะ

รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning Model) หมายถึงการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ โดยการแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 4-6 คน ความสามารถ ระดับเก่ง ปานกลาง อ่อน ทำกิจกรรมร่วมกัน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ได้ฟังพหุความสามารถของกันและกัน เด็กเก่งจะช่วยเหลือเด็กอ่อน สมาชิกทุกคนต้องร่วมมือกันจึงจะทำให้กลุ่มประสบความสำเร็จ การเรียนรู้แบบร่วมมือที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยมีหลายรูปแบบได้แก่เทคนิค STAD, TGT, TAI และ CIRC

เทคนิค STAD (Student Teams Achievement Division) หมายถึงการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบร่วมมือโดยมีการแบ่งกลุ่มๆละ 4 คน สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคละกัน ระดับความสามารถทางการเรียนสูง กลาง ต่ำ ในอัตราส่วน 1:2:1 ซึ่งในการจัดแบ่งกลุ่มจะพิจารณาจากคะแนนสอบในภาคเรียนที่ผ่านมา การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค STAD มีลำดับขั้นตอนคือ

- ขั้นที่ 1 การนำเสนอบทเรียนต่อทั้งชั้น (class presentation)
- ขั้นที่ 2 การเรียนกลุ่มย่อย (team study)
- ขั้นที่ 3 การทดสอบย่อย (test)
- ขั้นที่ 4 คะแนนในการพัฒนาตนเอง (individual improvement scores)
- ขั้นที่ 5 กลุ่มที่ได้รับการยกย่อง และยอมรับ (team recognition)

การสอนแบบปกติ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูของกรมวิชาการเพื่อให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้โดยครูเป็นผู้เตรียมความรู้ ความเข้าใจในเรื่องที่จะสอนจากหลักสูตร ตำรา แบบฝึกหัด แล้วรวบรวมเรื่องราวทั้งหมดมาถ่ายทอดให้นักเรียนโดยการบรรยาย การสาธิต การใช้สื่อประกอบการสอน ซึ่งครูและนักเรียนจะร่วมกันอภิปราย สรุปเนื้อเรื่อง มีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน เช่น เกม บทบาทสมมุติ นิทาน เพลง เป็นต้น
2. ชี้นำกิจกรรมการเรียนการสอน
3. ชี้นำสรุปบทเรียน
4. ชี้นำวัดและประเมินผล

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนการเรียนภาษาไทยซึ่งวัดจากแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามหลักการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบลูม (Bloom) ดังนี้

1. ความรู้ ความจำ (knowledge)
2. ความเข้าใจ (comprehension)
3. การนำไปใช้ (application)
4. การวิเคราะห์ (analysis)

5. การสังเคราะห์ (synthesis)

6. การประเมินผล (evaluation)

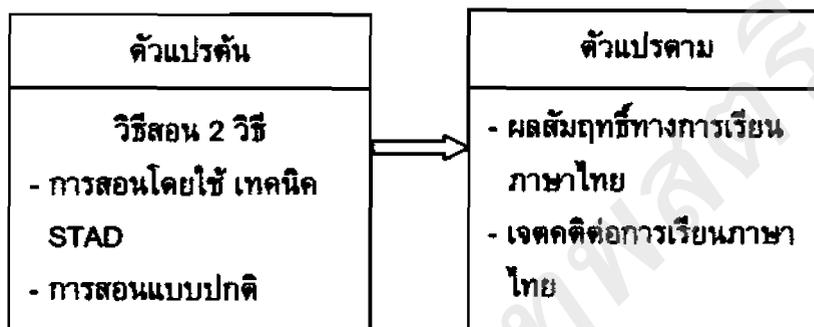
เจตคติต่อการเรียนภาษาไทย หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็น ทั้งทางบวกและทางลบของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาไทย เรื่องคำและหน้าที่ของคำที่เรียนโดยใช้เทคนิค STAD และการสอนแบบปกติ ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามรูปแบบของแบบวัดเจตคติของลิเคอร์ทโดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ และนำไปทดสอบหาคุณภาพแล้ว

นักเรียน หมายถึง นักเรียนโรงเรียนวัดโบสถ์ที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2550 ภาคเรียนที่ 2

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัย แนวคิดทฤษฎี การเรียนแบบร่วมมือพบว่า การเรียนแบบร่วมมือมีหลายรูปแบบ เนื่องจากเป็นรูปแบบที่ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนและพัฒนาทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น การแก้ปัญหา การตัดสินใจ การแสวงหาความรู้ใหม่ การยอมรับซึ่งกันและกัน สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างมีความสุข สลาวิน (Slavin, 1995, p. 319) ได้ให้แนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือไว้ว่า การเรียนแบบร่วมมือจะประสบผลสำเร็จได้ กลุ่มจะต้องมีลักษณะดังนี้คือ มีเป้าหมายเดียวกันหรือวัตถุประสงค์การเรียนรู้การปฏิบัติคนเพื่อเป้าหมายของกลุ่มหรือวัตถุประสงค์ของกลุ่มที่ทุกคนจะต้องรับผิดชอบร่วมกัน ต่อผลงานของกลุ่ม และความเท่าเทียมกันในความสำเร็จ ซึ่งสลาวินได้เสนอรูปแบบการจัดการเรียนแบบร่วมมือไว้ 4 รูปแบบ และรูปแบบหนึ่งที่ผู้วิจัยได้นำมาศึกษาทดลองในครั้งนี้คือ การสอนโดยใช้เทคนิค STAD ซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนโดยแบ่งกลุ่มละ 4 คน สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนลดละกัน ระดับความสามารถทางการเรียนสูง กลาง ต่ำ ในอัตราส่วน 1:2:1 เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่ดำเนินการได้ง่าย ใช้ได้กับทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่ต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในสิ่งที่เป็นข้อเท็จจริง เกิดความคิดรวบยอด ค้นหาสิ่งที่มีคำตอบแน่นอน ชัดเจน

จากแนวคิดดังกล่าวผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยเรื่องคำและหน้าที่ของคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิค STAD กับ การสอนแบบปกติ



ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่สอนโดยใช้เทคนิค STAD สูงกว่าการสอนแบบปกติ
2. เจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่สอนโดยใช้เทคนิค STAD สูงกว่าการสอนแบบปกติ
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำและหน้าที่ของคำในภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค STAD หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน